

*Владимир
Краков*

**Кућа која
се смањује**

Библиотека

Минут

Књига сто њедесет четврт

СТУБОВИ КУЛТУРЕ

Уређује
Предраг Марковић

Владимир Краков

Кућа која се смањује

Ойрема
Душан Шевић

Београд
2012.

МАРКО

Аудиција за Филхармонију Холандског радија у Хилверсуму прошла је траљаво. Одсвирао сам обавезни дио програма, Моцартов Виолински концерт број 5 у А-дуру коректно, пустили су ме да изведем цијели први став без заустављања. Корепетитор није био мој човјек. Њега ми је додијелио оркестар, слично адвокату ког држава пошаље да брани некога по службеној дужности – и један и други су ту зато што немате новца да их платите, не познају вас и ништа их не везује за вас.

Виолински концерт број 1 у Д-дуру Сергеја Прокофјева био је за мог случајног клавирског сарадника непријатно изненађење, дјело које кандидати сасвим ријетко свирају и у ком се он не сналази најбоље. При том, на мој захтјев свирали смо одмах други, најтежи став. Нисам му видио лице јер нас је дијелио параван, али сам све вријеме замишљао унезвијерену гримасу на ознојеном лицу те особе. Борио се поштено са овом звучном громадом, али на тренутке је подсјећао на школарца ком су без припреме утрапили да чита Шекспиров сонет на барокном енглеском, погрешно наглашавајући ријечи чије значење не разумије, гутајући слоге и изврћући смисао текста.

Хтио сам да покажем да сам личност. Човјек мора бити храбар и у некој мјери ексцентричан да се ухвати у коштац са таквим дјелом, поетичним, дивљим и скоковитим. То су потенцијално важне особине које кандидата за концерт мајстора могу издвојити из скупине технички уједначених свирача. Ипак, ја нисам показао ништа од тога. Кад је пијаниста почео да бауља кроз своју партитуру, осјећао сам како ми фина нит наративности ове композиције измиче. Умјесто да приповједам гудалом, ја сам мрмљао као аутистично дијете, никаква емоција није изашла из мене. Кад сам завршио други став, чланови комисије су ми захвалили и рекли да ће ми јавити резултате.

Нисам морао да чекам, знао сам да сам подбацио. Није у реду да кривим корепетитора за свој неуспјех. Ја сам дошао психички раштимован. Пријавио сам се на ову аудицију тражећи какав-такав разлог да постојим.

Нисам солиста филхармоније. Нисам више ни неко ко је битан у Олгином животу.

Мрзим стереотипе. Један од најотрцанијих стереотипа је мушкарац-плачипичка који љубав у коју је уложио сву своју креативну енергију пореди са неком величанственом грађевином, или ратним походом, или симфонијом. „Моја љубав према Олги била је симфонија коју смо заједно писали седам година...“ – ево већ ми се повраћа од патетике.

„Онда је она почела да свира све чудније деонице које су све мање водиле рачуна о хармонији. У завршници, спустила је виолину на подијум, згазила на њу са предумишљајем и ноншалантно отишла.“ Како и да не оде од оваквог лузера?

Сад барем имам добар изговор за своје промашаје. „У мени буја лавина емоција која се смјењује са дубоким депресијама. Снови ме опседају и као да трају и након што се пробудим, обиљеже и парализују ми цијели дан, останем окружен њиховом атмосфером као неким невидљивим димом.“

Поново сам те ноћи сањао сан који ме увијек остави узнемирен. Све што видим кад се пробудим из тог сна дјелује као пропуштено кроз неки филтер, као да имам невидљиве наочари за сунце које не могу да скинем са очију.

У сну сам са мајком на пустој неонској плажи. Море мирише на зубарске антисептике. Мама сједи у столици за плажу и не видим јој лице, а ја сам дјечачић који гради кулу од пијеска. Једног тренутка из мора изађу два дјечака слична мени и сруше моју кулу ногама. Притрчавам мајци да јој се пожалим, али ње нема, нестала је некуд. Дјечаци ме хватају за надлактице и вуку ме у море. Кажу да је она ту, у мору, одакле су они дошли, у потонулом свијету Балкантиде. Управо када се одважим да уђем с њима у подводни свијет и загазим у воду до кољена, сан се прекине.

Ходам након тога и обављам рутинске јутарње радње са утиском да сам још увијек до кољена у мору од формалина, згрожен и смушен. Још сатима осјећам студен и влагу у предјелу листова и стопала, чак и када је топло и сухо вријеме. Збуњују ме још неке ствари. Моје мисли и моји снови су на холандском, откад знам за себе. Овај сан није. Он је, једини, на језику мојих родитеља – српском. Ипак, најнепријатнија посљедица тог сна су муње. Са великом извјесношћу знам да ће неко вријеме након буђења из тог сна видно поље почети да ми се сужава – јако тјескобан осјећај, као да неко гужва цијели свијет попут разнобојне спужве – и то се неизоставно заврши неонским муњама у мојој глави, након којих слиједи чудне, туђе мисли које груну незнано откуд и потпуно ме растроје.

Осјећам те мисли док сједим у вагону треће класе. Наилазе у таласима, као програм неке далеке радио станице, саопште ми понеку збуњујућу идеју, а онда се изгубе. Говоре ми о космосу, души, музици, деси се да ми одрже лекцију из квантне физике коју нисам тражио, други пут ми диктирају рецепте за спремање хране, како се динстају броколи... испробао сам тај рецепт, није лоше испало. Моја душа све више постаје покварени радио пријемник.

Изашао сам из воза након два сата вожње и наставио пјешнице кући кроз мој родни град, Ајндховен.

Четвртину стољећа живим оваје и – немам никога ко ми је близак. Имам познанике који се труде да ме избјегну на улици и на јавним мјестима, баш као и ја њих. Одпознавање је моја техника за избјегавање људи. Никога не мрзим и не презирем. Само немам шта да им пружим. Избјегавам сличне себи – депресивне, управо оне којима треба оно што и мени – осјећај прихваћености. Да могу, прихватио бих најприје самог себе. Најважније је избјећи контакт очима. Најважније је не видјети свој одраз у излозима. Да би зло побједило, довољно је да добри људи не учине ништа. Да би неко извршио самоубиство, довољно је да ни од кога не добије ни трунку тоpline.

Неколико улица далеко од жељезничке станице, у близини клуба *Efenaar*, у ком је мој бенд *Unknown Superstars* више пута свирао, неко ми је довикнуо: „Марко!“

Био је то Мартин, мој друг из основне школе. Доброћудни цин, ког смо увијек постављали да буде голман кад смо играли фудбал, притрчао је, загрлио ме и подигао увис, испуштајући неки недефинисан звук налик на: „Еееее!“ Умало да испустим виолину.

– Еј, лакше мало, требају ми ребра! – раздрао сам се.

– Умјетниче! Баш је добро што сам те срео! – рече он, спутивши ме на земљу. – Мораш да свратиш

до мене да ти покажем нешто. Мислио сам на тебе кад сам то купио.

– Важи, свратићу ових дана.

– Не ових дана, него одмах! – разгалами се он својим муклим гласом, ударајући ме дланом по рамену. – Ту ја станујем, у Екстерлану, три минута хода одавдје.

– Уморан сам сада, идем са неуспјеле аудиције, нисам за дружење. Боље је да оставимо то за сутра. Уосталом, могу и да замислим шта ћеш ми показати, нешто што се пуши или гута.

– Ма, не зезај него полази са мном кад ти кажем. Немаш појма шта говориш. Позваћу и Паула да нам се придружи, и он се доселио ту недалеко, у Рубенстрат.

Телефонирао је Паулу и позвао га да сврати. Знао сам да је Мартина немогуће одбити кад нешто науми. Пристајем да видим какав је то отров купио. Прича ми да се запослио као кувар у неком ресторану и да му фино иде, воли свој посао и ужива да храни људе. Свраћамо до бакалнице да Мартин пазари неке намирнице, жели да спреми нешто за ужину. Дуго се нисмо видјели, треба то прославити како доликује.

– Ева, љубави! Види ко нам је дошао! – раздере се он ушавши у стан. – Ева? Гдје си?

Завирио је у све просторије, али његова дјевојка није била код куће.

– Ма, још боље што није ту – рече он отварајући фрижидер и додаде ми боцу амстела. – А ти, јеси ли још са Олгом?

– Нисам – одговорих потиштено. – Раскинули смо прошлог мјесеца.

– Без везе. Али ко зна зашто је то добро.

– Ја знам – рекох. – То је добро за њеног новог момка.

– Уф... зар већ? Толике године сте били заједно и за мјесец дана ти је нашла замјену... Ко је тај мајмун? Отићи ћу да га пребијем!

– Небитно ко је. Шта си то хтио да ми покажеш?

– Сад ћеш видјети – рече он, а лице му се развуче у задовољни осмјех.

Отишао је у другу собу и вратио се из ње са боцом жуте течности, са етикетом на којој су слика неке цркве, двије шљиве и натпис: Манастирка.

– Српски чаробни напиток! Нашао сам је у турској продавници, у Мервелдховену, близу наше школе. Одмах сам помислио на тебе и купио сам је. А види ово! – рече он, и пружи ми диск са кордоном

тамнопутих трубача у чудним одијелима на насловној страни. – То сам украо од шофера који нам превози робу, Јоргоса.

„Дувачки оркестар Бакије Бакића – Друга Тита коло“, писало је на омоту. Томас појури да убаци тај диск у плејер.

– Трубачи и шљивовица... за ово би ти мој стари био идеалан гост, ја нисам из те приче – рекох. – Ја никад нисам ни био на Балкану.

– Зашто? – зачуди се Мартин, сипајући ми ракију.

Прије него што сам стигао да одговорим на то логично, а за мене збуњујуће питање, зачуло се звоно на вратима. Стигао је Паул, наш заједнички другар и бубњар мог бенда.

Моја усамљеност јача у присуству људи. Што је више људи око мене, то сам усамљенији. Волим људе, али најусамљенији сам у друштву људи који су ми драги, који имају пуно тога заједничког са мном. Могу да радим с њима све што се сматра добром забавом, или оно што Американци зову провођењем квалитетног времена... Квалитетно вријеме! Ето, неко се нашао да и времену одреди разред квалитета.

Квалитетно вријеме класе А кошта минимално долар по минуту.

Но и поред тога што нудим својим познаницима вријеме врхунског квалитета, какво се тешко може наћи било гдје на тржишту, само ја знам да немам усамљености зјапи у мени још јаче када је неко ту. Када нису ту, људи су ми подношљивији. Кад су ту, оптерећују ме. Морам да смишљам чиме да се одбраним од њих.

– Шта му је? – упита Паул Мартина, указујући очима на мене. – Чудно изгледа.

Мартин је слегао раменима умјесто одговора. Посљедње чега се сјећам је доливање ракије у чаше. Након тога почеле су сијевати моје муње. Радио олуја која их прати била је конфузна као и увијек, али овога пута једна порука се јасно издвојила. Била је то, сигуран сам, моја мајка. Рекла је само једну ријеч: „Дођи!“

– Откада он има епилепсију? – чуо сам како Мартин пита Паула док сам се лагано враћао свијести. – Није је имао кад смо били дјеца, вјерујем да то не би могао да сакрије. Ти си чешће с њим, је л' се дешавало да добије напад у твојем присуству?

– Гдје сам ја ово? – упитао сам. – Морам да идем. Јако ми је хладно. Позајмићу твоју вјетровку, ако немаш ништа против.

– Ма смири се, одмори се мало. Код мене си у стану, сјећаш ме се ваљда. Ја сам Мартин, сједели смо у клупи заједно од првог разреда основне школе.

– Наравно да те се сјећам. Не могу да останем, морам да идем – рекох и изјурих напоље из стана прије него што су стигли да ме зауставе.

– Куда ћеш? – довикну Мартин за мном.

– На Балкан.

Свратио сам кући да узмем пасош, новац, картицу од студентског кредита на којој је требало да буде довољно новца за путовање до Балкана и назад... Нисам био сасвим сигуран да ли ми је истекао апсолвентски стаж, ваљда није још. Ако картица више не важи, стопираћу, снаћи ћу се. Двоумио сам се да ли да понесем Олгин дискмен – подсјећаће ме на њу непрестано, а опет, не могу да путујем без музике.

Сваки човјек личи на своје мисли. Тренутно немам мисли, зато не личим ни на шта.

Пробудио сам се склупчан у врећи за спавање, у клозетској кабини с три звјездице. *All inclusive*. То је

једна од ријетких удобности којом ме је Аустрија угостила, нужник бензинске пумпе чист као апотека и топао као инкубатор. Радници пумпе знали су да сам ту, али из неког разлога пустили су ме на миру три ноћи.

Ширим руке на прагу просторије за господу и покушавам да уберем што издашнији нарамак алпског сунца и реског ваздуха. Поново сам поред пута и покушавам да зауставим какво год превозно средство које би ме повезло било куда одавде. Трећи мартовски дан сам заглављен у близини села Брандхоф, педесетак километара од њемачке границе. Изгледам као страшило са оклембешеним предугим рукавима Мартинове вјетровке који лелујају на вјетру, необријан, изгладнио и блијед. Вјетар ме у налетима удара у леђа и баца по метар на коловоз. Један снажан ваздушни талас одбацује ме право пред камион на ком пише Човјек (*Man*). Уз шкрипу и трубљење, теретњак успијева да прикочи на вријеме, тик испред мог лица, те лијепо могу да проучим поријекло огреботине на гриви стилизованог лава који чини лого камиона званог Човјек. Очигледно је посириједи ударац омањег камена.

– *Mein Gott! Mein lieber Gott!* – понавља забезекнути возач, изашавши на коловоз, и гледа час у своје возило, час у мене, вртећи главом.

Пухнем у длан скупљен у цијев да му дочарам шта ми се десило, а затим одглумим пантомимом да ме је неко одгурнуо.

Фриц, то име пише на вјетробрану камиона, климне главом да ме је разумио и махне руком да уђем прије но што настрадам.

Фриц ћути. Ја ћутим. Нуди ме гуменим бомбонама. Ухватим једну, а за њу је залијепљен цијели грумен који покушавам да отресем. Фриц гестикулира да узем све. Доручкујем гуму, покушавајући да то урадим што равнодушније. Тек сада ме хвата дрхтавица, што од хладноће која ми је са закашњењем продрла до коштане сржи, што од адреналинског шока. Кад томе придодам и напад пригушеног смијеха, јер гумене бомбоне имају облик ципела, што ме је подсјетило на сцену кад Чарли Чаплин са компањоном мезети барену цокулу, разумљив ми је Фрицов преплашени поглед, претпостављам да мисли да је примио у кабину наркомана или серијског убицу.

Сат касније, након табле с називом села *Hitzing*, Фриц скреће десно, зауставља камион и рукама ми показује да је то крај путовања за мене. Пружам руку да се захвалим и поздравим, а затим излазим. Немам појма гдје сам, али добра вијест је да овдје мање пуше.

Аустрија је ноћна мора за стопере, то сам чуо од многих колега, али и ја изгледам као ноћна мора за возаче. Кроз Њемачку сам пројурио зачас, без већих проблема – тамо се највише петнаест минута чека на вожњу. Аустријанци су другачији, неповјерљивији. Рано поподне је, али биће боље да одмах почнем да трагам за новом ноћном јазбином.

Улазим пјешнице у село, рај за продавце осигурања. Свако двориште има олимпијски базен. У центру су кружни ток саобраћаја и путоказ, који каже да је Линц шест километара далеко, а жељезничка станица налази се 400 метара одатле.

У чекаоници жељезничке станице сједи момак од двадесетак година, црнокос, с модроплавим праменом изнад чела. Још нисам честито ни спустио своју тениску торбу на клупу, а он ми прилази и пита ме на њемачком да ли имам цигарету. Завртим главом. Пита ме још нешто што нисам разумио.

– *I don't speak German* – одговарам.

Пита ме на енглеском куда путујем.

– На исток – кажем.

– Само на исток? Немаш неки одређенији циљ?

– Имам.

– Океј, ја исто идем на исток – до Беча. Ако хоћеш, можемо да путујемо заједно.

– Немам ништа против. Имам само један проблем: немам ни пребијене паре. Зато путујем аутостопом. Ушао сам да се мало утријем и видим да ли има шансе да овдје преспавам, ако затреба.

– Не брини, ја ћу то да средим. Путујеш у Беч са мном. Воз стиже за двадесет минута.

– Овај... како ћеш то да средиш?

– Само гледај и видјећеш.

Слијежем раменима. Ионако је неважно, најгоре што може да ми се деси је да ме избаце из воза на првој станици.

– Ја сам Ахмед – каже он.

– Драго ми је. Ја се зовем Марко.

– Одакле путујеш?

– Из Холандије.

– А куда на исток идеш? У Индију? Русију? Јапан?

– Не.

Он се мало ућути због моје затворености.

– Друже, ја сам онај што је управо хтио да ти помогне.

– Балкан – кажем.

– Који дио Балкана?

– Разни дијелови.

– Идеш тамо као туриста?

– Не.

Сад се већ озбиљније увриједио због моје шкртости на детаљима. Почешао се по бради, а затим извадио мобилни телефон и почео нешто да тражи у њему. Узео сам са клупе новине које је неко заборавио, не знам њемачки, али понеку ријеч сличну холандском могу да разумијем кад читам. *Die Presse*, четвртак, 11. март 1999... у доњем десном углу насловне стране спомињу се некакви српски и албански политичари који су на састанку са лидерима НАТО пакта у француском дворцу Рамбује... Послије неколико минута, с благо увријеђеним призвуком, Ахмед прекине неугодно затишје:

– У реду, не тиче ме се. Кад дође кондуктер, рећи ћу му да си мој ментално заостали брат и ослободиће те плаћања карте. Све што треба да урадиш је да глумиш идиота.

– Нећу морати много да глумим. Идем на Балкан јер тражим мајку.

Ахмед се накашље и погледа кроз прозор. Нашао се у небраном грожђу јер је упорно хтио да сазна

једну врло личну причу од потпуног незнајца. Накратко се ућутао размишљајући шта да каже, а онда ми стави руку на раме и рече:

– Не брине, сигурно ћеш...

Прекинуо га је продорни дигитални звук и глас из звучника – најави воза који долази.

Топлопразан купе шапуће ми жељезничку успаванку коју сам одувиди волио: тадам-тадам... тадам-тадам... Овако удобну спаваћу собу нисам имао већ данима. Као да се спуштам низ неки тобоган који је уједно цијев, или стаза за боб санке...

Одједном, неко ме хвата за раме и вуче ме уназад из тог пријатног спуста... нећу... пустите ме... остварићу рекорд... ко ме дира...

Као када се два телевизијска канала мијешају уз много електронског снијета, тако се двије моје слике, унутрашња и спољашња, боре за превласт над мојим мозгом и јава лагано осваја екран. Слика на екрану врло је непривлачна. Кондуктер ми се уноси у лице. Купе је наједном неонски хладан. Мој *старији брат* је нестао и оставио ме, ретардираног, на цједицу. Боље ће бити да се правим да спавам или да сам дрогиран.

Чујем како кондуктер телефонира и разговара с неким. Тон његовог гласа ми се не допада. Спомине

полицију. На вратима купе појављује се задихани Ахмед и хвата се у коштац с кондуктером. Не успијевам сасвим да их пратим, али понеку ријеч препознајем: брудер... ментал... вагабунд... полицај... папирен... најн... мајн брудер... цален... То траје, траје, траје... неколико пута заредом кондуктеров глас понавља ријечи полицај и папирен... Осјећам се све нелагодније... Мука ми је... Изгледа да се опет приближавају... Не желим их... нећу... али увијек кад загрме у даљини, моје муње убрзо почну и да сијевају... сво их...

Не осјећам ништа... Ударио сам главом у неки метал. Али то није важно. Муње су снажне... ломе ме, дрмусају... У том бунилу, опет сам зачуо глас моје мајке који је изговорио „Котур“... не разумијем, какав котур? Опет неки ребус.

Не знам колико времена је прошло. Ахмед ме гледа у чуду.

– Сјајно си одглумио напад епилепсије. Пустио нас је на миру одмах, још је и отишао да пита има ли љекара у возу.

– Нисам одглумио – одговарам тихо.

– Чекај, хоћеш да кажеш да си...

– Да, заиста сам имао напад.

Ахмед се замисли.

– То је лоше – каже он.

– Сада је испало добро. Први пут имам неку корист од тога.

– Да, али не би смио да наставиш да путујеш – каже он и опет се начас замисли. – Остаћеш код мене у Бечу неколико дана, да се опоравиш.

– Не желим да те оптерећујем. Већ си учинио довољно за мене.

– Молим те, инсистирам да останеш.

Воз лагано упловљава у бечки *Bahnhof*. Ахмед иде поред мене и заговара ме. Излазимо из воза. На сусједном колосјеку стоји воз на којем пише да се управо спрема да крене за Загреб. У тренутку кад сам спреман да ускочим у ту композицију и покушам да се прокријумчарим до Балкана, угледам њу.

Жељезничке станице, аеродроми и пијаце мјеста су на којима је најчешће срећем. Мада је у посљедње вријеме виђам готово сваког дана, у библиотекама и супермаркетима, у гаражама и канцеларијама и амбулантама и хемијским чистионицама и галеријама, у пјешачким зонама, а најчешће у огледалима. Увијек хода као старија сестра свих антилопа, елегантна, женствена, окружена ауром раскошне финоће, њежна као недовршени загрљај. Потрчао сам за мојом мајком

Надом као и сваки пут када угледам њену дугу црну косу, иако се сваки пут до сада то лоше завршило.

Ахмед је потрчао за мном.

– Стани, човјече! – чујем га како виче. – Не смијеш то да радиш, мораш да мирујеш!

Његов глас је посљедње чега се сјећам. Не знам гдје сам. Некаква замрачена соба, мирис индијских димних штапића, које презирем јер ме тјерају на повраћање. Ту је и нешто што притиска моја ребра. Покушавам да се придигнем и, привикнувши се на мрак, откривам да ми ребра притишће – Ахмедова глава. Шта сада да урадим? То је посљедње што сам желио да се деси. Не вриједи, сувише сам измрцварен да бих сада било шта промијенио. Ујутру ћу.

Нада никада не покаже лице. Она је свежена, надженско, али опет има неки флуид сопства који је издваја од безначајних женских фигура које пролазе свуда око мене на невидљивим покретним тракама. Иста је у мојим сновима од најранијег дјетињства и у овим суровим приказањима којима је почела да насрће на моју јаву од првих *муња*... Не могу више са сигурношћу да обновим слијед догађаја и улога, ни то да ли је стробоскоп с унутрашње стране мог чела први пут укључила она, или се укључио сам и призвао њену

утвару, јер му није било довољно да ми само тијело ломи, него мора да ми бичује и осјет стварности.

Увијек су иста њена леђа и кораци којима граби да се удаљи од мене у лимб коначне отуђености. И увијек је исти мој грч и напор да је стигнем и одатле отргнем једним погледом који би требало да каже пресуду, увијек исти покушај да видим то лице и сазнам оно што ће ми саопштити: *равнодушна сам према твој постојању...* или нешто налик на *опрости...* или налик на осмијех... или налик на ужас... или налик на било шта људско и разумијевања достојно и објашњењу доступно. Пуцај, Надо. Или ме загрли. И увијек се сломим на дохват њеног рамена, па ме пробуде на непријатним мјестима. Шта да мислим о себи док та загонетка моје сфинге нема рјешење? Ко сам уопште док ми Нада не пружи одговор на питање да ли сам њој неко или сам јој нико? Ако сам јој неко, како то да никада није стигла ни разгледница од ње, ни фотографија, ни плишана играчка за рођендан? Како да волим самог себе и како да ме било ко воли ако ме мајка не воли и одбацује ме као отпадак?

Нагон за пражњењем бешике каже ми да морам устати. Нешто ме болно стеже око чланка на нози. Није ваљда... сагнем се и опипам: психопата ме је лисицама привезао за кревет!

– Буди се! – раздерем се и протресем га, а онда га зграбим за кошуљу испод крагне. – Да ли си ти нормалан, јеботе? Ти си мене везао лисицама? Шта сам ја, твој сексуални роб? Зато си ме довукао овамо?

– Неее... погрешно си схватио – брани се Ахмед будећи се. – Објаснићу ти.

– Не треба ми никакво објашњење. Брзо, дај кључ и скидај ми ово срање с ноге, да ја теби не скинем ту перверзну главу. Бројим до десет, а онда више не гарантујем за твоју безбједност. Један... два... три...

Већ код броја четири он схвати да је враг однио шалу и посегне за ладицом у ноћном столу.

– Стварно нисам то мислио... хтио сам само да те задржим да не одеш прије но што се сасвим опоравиш... Ау! Јебемти...

– Шта?

– Нема кључа!

– Како нема кључа? Хоћеш сад твојим носом да откључам лисице? Не занима ме, мораш да родиш кључ!

Он пали сва свјетла у соби, завирује у сва могућа скровишта, али без резултата. У том трену моја бешика објави узбуну првог степена.